

Cuvinte si expresii obscene în limba româna (2)

DE

ERLING SCHØLLER

COITUS

(contact sexual)

FUTAI, -URI, n. (din *a fute*, vezi mai jos: *COPULARE*).

REGULAT, -URI, n. (din *a regula*, vezi mai jos: *COPULARE*).

FRECUȘ, -URI, n., la Creangă (vezi mai jos). (Tiktin nu dă sensul obscen al cuvîntului, ci numai traducerea următoare:». . . 1) eine Tracht Prügel [. . .] 2) Reibung, Verkehr. . . ». Ca și *frecătură* (cuvînt pe care nu l-am întîlnit în anchetă), al cărui sens vulgar este notat de Tiktin («2) vulg. 'Ficken'»), *frecuș* este o derivație de la verbul *a freca*, care, conform cu Tiktin, poate să aibă și o semnificație obscenă, de asemenea necunoscută de noi. De la denumirea mai largă «reiben» (în traducerea lui Tiktin) la cea mai restrînsă, specializată, «ficken» este o cale scurtă, așa cum vedem și în italiană (Nora Galli de' Paratesi, *op. cit.*, pag. 121: «*Fregare* è una chiara metafora espressiva. . . »)).

MÎRLEALĂ, *MÎRLELI*, f., la capre, oi – dar (așa cum o explică *DLR* (vezi nota a 2-a)) și «actul sexual la oameni». – (Din *a mîrli*, *DLR*: < «scr. *mrljati*», iar Cioranescu, *op. cit.* 5333: < «Bg. *mărlja*».)

S-a sfîrșit cu regulatul este un extras dintr-un text pornografic anonim, compus cu prilejul emiterii unui decret de stat împotriva executării de avorturi (1966).

Din literatură cităm: . . . «ș'apoi atunci ține-te la *frecuș* cât ce-i pute, că las' dacă m'a da de rușine. Iară când te-i mulțami și-i vrea să te lese de *frecuș*, să strigi la dânsa [pula]: hoho! haram nesățios!» (Ion Creangă, *Povestea poveștilor*, Opere, Fundația pentru literatură și artă «Regele Carol II», București 1939, pag. 366).

CONFORIRE

(a avea diaree):

A (SE) CUFURI, conj. a IV-a, *MĂ CUFURESC*. (*REW* 2137 < «con-förire 'Durchfall haben'»; Cioranescu 2641. *ALR* 4866. – *VB*:» *cufuli*: top. «Curmătura *Cufuritului*», doc. Munt. 1620 (Bogdan, *Gl.*, p. 151); *Cufurit*, sat în jud. Buzău (ap. Frunzescu, *op. cit.*)»). La aceste două exemple toponimice ale profesorului Buescu putem adăuga unul antroponimic,

din Tiktin, *op. cit.*: «(*Dos. Vs. Martie* 8) (Constantin *Cufuritul* [=Copronymos] carele *s'aŭ cufurit* în scăldătórea botezului)».) – Derivație substantivală: *cufureală*, (Cioranescu, *loc. cit.*) «diaree», adjectivală: *cufuricios* (id. *ib.*: «laxativo»), *cufurit* (id. *ib.*: que tiene la diarrea; cagón»).

Injurătură:

Cufuri-m-aș pe el!

Expresia vulgară *Are cufureală la gură* înseamnă «vorbește vrute și nevrute».

COPULARE

(a avea contact sexual):

A (SE) FUTE, conj. a III-a. (*REW* 3622: < «fütüere 'beschlafen'»; Cioranescu, *op. cit.*, 3547: < «fut(u)ere»; A. Lombard, *op. cit.*, pag. 996: «Le [...] verbe latin, futëre (ou futtëre) a semblablement remplacé la class. futüëre». – *VB*: «fute: topon. *Futești*, Mold., 1616 (Bogdan, *Gl.*, p. 160); top. *Futaiu*, munte în jud. Gorj (Frunzescu, *op. cit.*); top. *Futilă* și *Mic-Futilă*, doc. Mold., 1546 (Bogdan, *Gl.*, p. 177)». (Nora Galli de' Paratesi, *op. cit.*, p. 121). *ALR* 4901, 4902.) – Derivate substantivale: *futai* (vezi mai sus), *futevînt* (Tiktin, *op. cit.*» 1) [...] «Springinsfeld, Windbeutel» – 2) «Bachstelze» [cu sensul *codobatură*]; *REW* 4912: «ventus 'Wind'» are it. *fottivento*, rom. *futevînt* însă, nu; Cioranescu, *loc. cit.*), *futălău*, *futîncurist*. Derivat adjectival: *futăcios* (*ALR* 4904).

A REGULA, conj. I. (*EU REGULEZ*) este un cuvînt mai nou, mai cult, orășenesc, evocînd aproape un termen . . . tehnic, medical. În dicționarele consultate de noi, cu excepția celui al lui Cioranescu (7144), nu găsim, deci, cuvîntul acesta cu nuanța lui obscenă.

Expresie: «*Ieri am regulat o fufă*».

Strigătură de Călușari:

«Uite-așa cum ne vedeți,

I-am futut în cur pe Nemți;

Si tot noi acuș, acuș, [acuș,]

Ii vom regula pe Ruși!»

(Într-o altă variantă, ultimul vers sună:

«*O să-i futem și pe Ruși!*»)

Urmează cîteva exemple de injurături cuprinzînd verbul *a (se) fute*. Înregistrăm trei construcții tipice, care, în clasificarea noastră de la pag. 250–51, se grupează în felul următor:

A 1: *futu*, însoțit de un pronume personal în acuzativ – pers. a II-a sau a III-a, așa cum rezultă din schemă – + complement de loc:

SING	2	futu-te	}	+ compl. de loc.
	3	m futu-l		
	3	f fut-o		
PLUR	2	futu-vă		
	3	m futu-i		
	3	f futu-le		

B 1: *futu*, însoțit de un pronume personal în dativ + complement direct + eventual alte compliniri:

SING	2	futu-ți	}	+ compl. direct
	3	m futu-i		
	3	f futu-vă		
PLUR	2	futu-vă		
	3	m futu-le		
	3	f futu-le		

B 2: *a fute* în formă de condițional invers cu intercalat un pronume personal în dativ + complement direct + eventual alte compliniri:

SING	2	fute-ți-aș [mai rar]	}	+ compl. direct
	3	m fute-i-aș		
	3	f fute-v-aș		
PLUR	2	fute-v-aș		
	3	m fute-le-aș		
	3	f fute-le-aș		

C 2: *a se fute* în formă de condițional invers (numai pers. I, sing.) + complement de loc:

S | 1 | fute-m-aș + compl. de loc.

15: Cf. A. Lombard, *op. cit.*, p. 997: «Employée dans les formules imprécatoires *futu-ți mama (crucea, legea) ta, futu-i mama (etc.) lui(ei)*, la forme 2 *fut*, au lieu de suivre le pronom régime (cf. *iti fut, ii fut*), le précède, comme le présent de l'indicatif le fait quelquefois, et apparaît alors avec le *-u* «pré-enclitique» que l'on conserve, ou ajoute, toujours devant les mots enclitiques commençant par une consonne ou par *j* [...]. Le début des formules citées est souvent adouci en *tu-ți, tu-i* ou en *đtu-ți, đtu-i* (TD).»

(*A 2* și *C 1* nu au exemple cu verbul de față).

Cele mai frecvente forme ale tipurilor *A* și *B* sînt – în amîndouă cazurile – pers. a II-a și a III-a singular a complementului pronominal.

În schemele următoare ne vom limita să semnalăm, în coloana din dreapta, numai pers. a II-a sing., dar toate celelalte persoane se pot încadra în acest model, cu schimbările respective de număr și persoană și eventual gen ale pronumelor.

a. Schema întii cuprinde înjurături al căror obiect îl constituie cuvinte din sfera bisericească, a elementelor de cult, de credință:

Futu-ți	anafura («pain bénit») arhanghelu', (și plur.) biserica (și plur.) botezu' («baptême») catapeteasma («iconostase, retable») cădelnița («encensoir») ceara cristelnița («fonts baptismaux») Christosu' (și plur.) crucea (și plur.) Dumnezeu' (și plur.) evanghelia (și plur.) fecioara («la S. Vierge») grijănia («communion») hramu' («patron d'une église») icoana (și plur.) mănăstirea mormîntu' parastasu' («requiem») pasca («pain bénit de Pâques») paștele («Pâques») prescur(e)a («pain bénit») toaca («planche de bois sur la- quelle on frappe au marteau dans les églises, pour an- noncer le service divin»)	{ tău/ta/tăi/tale, sau: mă-ti, sau evt.: mă-ti și al/a/ai/ale lui tac-tu/tat-tu/ta-tu
---------	---	--

[tipul B]

Acest inventar cuprinde numai cuvintele cele mai frecvente. O noțiune religioasă mai rară este *patruzecile*, pentru: *postul* (în franceză: «le carême, la quarantaine»): «'Tu-i-aș patruzecile cui știu eu să-i fut, că au început a mă lua lumea de nebun» (Ion Creangă, *Povestea lui Ionica cel prost*, Opere, Fundația pentru literatură și artă «Regele Carol II, București 1939). ('Tu-i-aș... este o formă redusă populară a lui *Futu-i-aș* care este o construcție paralelă a lui *fute-i-aș* (cfr. *căcă-m-aș* ≠ *căcu-m-aș*, sub cuvîntul-titlu *DEFAECARE*)). – În legătură cu *patruzecile*, *catapeteasma* și altele asemănătoare, este interesant de constatat că ele apar cu atît mai «impresionante» cu cît sînt mai lungi.

Desigur, mai există și alte asemenea expresii, dar nu ne-am propus să alcătuim o listă *completă*, ci ne-am oprit doar la tipurile întrebunțate mai des.

O emfază pentru înjurăturile menționate (în special cele cuprinzînd cuvintele *Dumnezeu* și, mai puțin, *mormînt*) se obține în construcții care au la bază schema α (adică tipul B 1), dar la care se adaugă o complinire cu reluarea lui *fut(u)*. De exemplu: *Futu-ți* ^{*Dumnezeu*} _{*mormîntu*} *mă-ti să-ți fut astăzi și mîine* [eventual chiar adăugînd:] *și-n fiecare zi!*

Altă înjurătură (cu două variante, una cuprinzînd cuvîntul *Cristos*, alta *Dumnezeu*, de tipul A 1, adresată unei persoane prin utilizarea unor noțiuni religioase, dar – printr-o construcție sintactică specială (și semantic, greu de imaginat¹⁶) este: *Futu-te-n* ^{*Cristos*} _{*Dumnezeu*} *pe mă-ta!*

Trebuie observat că se poate înjura nu numai de¹⁷ obiectele sau noțiunile susmenționate, ci de orice obiect sau noțiune legată de biserică sau de religie.

16: Această dificultate semantică, de imaginație, se anulează însă, dacă se ia în seamă terminologia bisericească: *a fi frate întru Cristos*.

Din versetul care se cîntă la botez, cităm:

«ciți în Cristos v-ați botezat,
in Cristos v-ați și-mbrăcat»...

Deci *Futu-te-n Cristos pe ma-ta!* e «teologic» corect, dacă avem în vedere posibilitatea utilizării verbului cu pers. a II-a singular.

Explicația aceasta ne atrage prin spiritualitatea ei. Probabil, însă, prof. V. Buescu, de la Lisabona, este mai aproape de realitate, cînd – într-o comunicare orală – face următoarea obiecție: «E un simplu decal după injurătura-tip *futu-te-n cur (pe mă-ta)* (cu înlocuirea substantivului).»

17: De notat că Românul înjură întotdeauna *de ceva* (cf.: *a injura de mamă, de biserică, de lampă*, etc.).

Cîteodată noțiunile se pot chiar combina, de pildă: *Futu-ți paștele și grijania mă-ti!*, *Futu-ți Cristosu' și Dumnezeu' mă-ti!* (Amîndouă de tipul B 1).

β. Injurături la adresa unuia sau a mai multor persoane, de tipul A, date pentru clarificare, cu exemple, la toate persoanele posibile:

Futu-te-n nară!
Futu-l în nas!
Fut-o în ochi!
Futu-vă-n gură!
Futu-i în cur!
Futu-le-n țîțe!

Despre pers. a III-a fem. sing. și plur., argoul mai ales școlăresc sau studentesc întrebuițează următoarea expresie:

Fut-o în
Futu-le-n pizdă!

Injurături la adresa mamei (și a familiei, a neamului, în general), de tipul B:

Futu-ți {
 muma-n cur!
 mama-n cur!
 neamu-n cur!
 mama ta!
 mama mă-ti!

γ. Se poate înjura la adresa următoarelor obiecte sau noțiuni cvasi-personificate (sau semi-religioase, eventual). Injurătura va fi de tipul B:

Futu-ți {
 Dunărea ta / mă-ti!
 ceru' tău / mă-ti!
 toarta cerului a ta / a mă-ti!
 soarele tău / mă-ti!
 luna ta / mă-ti!

δ. Injurături se pot rosti la adresa oricărui obiect sau fenomen ce îndispune pe persoana care înjură. Injurăturile cele mai simple din această categorie se grupează în două secvențe, amîndouă în cadrul tipului B:

a) *Futu-ți* (considerat ca un verb impersonal, cel puțin din punct de vedere semantic) sau *Futu-i*; urmează obiectul înjurat + *mă-ti, mă-si*:

Futu-ți ploaia mă-ti!
Futu-i scaunu' mă-si!

b) Altfel de înjurătură, tot de tipul B, în care obiectul înjurat are rolul de regim al unui complement prepozițional, este:

Futu-ți mama ta de scaun!
Futu-i mama ei de ploaie!
Futu-i mama lui de fum!

Eufemistic, pentru mai susmenționatele înjurături, se înregistrează construcțiile reduse:

'mama ta de scaun!
'mama ei de ploaie!
'mama lui de fum!.

precum și:

'Dumnezeu' mă-ti! (schema α)
'cerul mă-ti! (schema γ).

Iată câteva exemple extrase din literatură,¹⁸ care consemnează forme de acest tip:

«Pușlamale și scroafe! Li văzuși . . . *Crucea m. . .*» (T. Arghezi, *op. cit.*, p. 46). – Aici reducerea merge pînă la eliminarea totală a verbului, păstrîndu-se numai obiectul de care se înjură; iar *m. . .* = *mă-si* (schema α).

18: Nu trebuie înțeles însă că literatura bună utilizează cu precădere aceste forme, și în orice caz ele nu pot apărea *decît* în vorbirea personajelor literare. Autori înșiși nu folosesc decît eufemismul – atunci cînd narațiunea le-o împune – sau termenul științific. De exemplu:

«E cu neputință de suportat aspectul [ei] de mizerie fantastică [. . .] și mai ales ideea că femeia a putut să fie rîvnită și *fecundată*.» (Tudor Arghezi, *op. cit.*, p. 309).

Cel mai bun exemplu îl constituie poveștile lui Creangă, care *se caracterizează* chiar prin acest vocabular special, cu aluzii obscene, etc. Totuși, autorul intervine *de câteva ori* în text, atribuind unui personaj «aprecierea» că unele cuvinte sînt rușinoase:

Astfel, la înjurătura țaranului «*Să-mi bag genunchiul în văjoiul cui știu eu*», o bătrîna replică: «– *Dar ce, Doamne iartă-mă, ești așa de măscăragios [nerușinat], măi omule.*» (Ion Creangă, *op. cit.*, p. 364).

Același țaran, strigînd pe stradă «*Pule zdravene și tari pentru japănese mari*», este apostrofat de o femeie: «– *Dar bine, măi țărane, ce porcării spui pe lângă cerdacul meu.*» (Id., *ib.*, p. 365).

Aceeași situație, de reducere a verbelor, deci de întrebuintare (la maximum) a eufemismului, apare și în următoarele exemple:

«—*Biserica mă-ti* de neisprăvită! Tu hotărăști în casa mea sau eu». (Eugen Barbu, *Groapa*, EPL, 1966, p. 29). (Schema α).

«Bozoncea ocolea herghelia și clătina capul mulțumit: — Parcă-s armăsari de Vidin, *tu-i cerul mă-și!*» (Id., *ib.*, p. 78). (*tu-i* reprezintă forma redusă a lui *futu-i*; cf. exemplul citat din Creangă, pag. 13). (Schema γ).

«— *Dumnezeii voștri*, mă tîriți în șanț! și trăgea să le rupă gura cu zăbalele. Apucîndu-i de dirlogi, îi lovi [pe cai] cu picioarele în burtă». (Fănuș Neagu, *Ingerul a strigat*, EPL, 1968, p. 182) (Schema α).

«— *Anafura mă-ti*, o înjura [pe țigancă] Ouleață, trîntind de fundu căruții». (id., *ib.*, p. 20) (Schema α).

«— Atunci stăm aici pînă-i dați drumu, *mama mă-si!*» (Id., *ib.*, p. 35) (Schema β, tipul B).

«— Și voi, blegilor, nici n-ați crîcnit, așa-i? Trebuia să le fi sărit de gît, ca lupii, să le rupeți beregata [hoților] cu dinții, *mama lor!*» (Id., *ib.*, p. 41) (Schema β, tipul B).

«— Și ne îngheța apa între dește, *paștele mă-si!*» (Id., *ib.*, p. 120) (Schema α).

«— *Mama mă-si* de pezevenghi! înjură bătrînul, scuipînd țigara . . . » (Id., *ib.*, p. 144) (Schema δ, b).

«— *Dumnezeii mă-ti*; îl înjura Caramet.» (Id., *ib.*, pag. 162) (Schema α).

c) Altfel de înjurătură, tot de tipul B, dar mai dezvoltată, este:

Futu-ți	}	anafura	}	{	tău/ta	}	sau:	}	<i>de scaun</i>
		crucea			mă-ti				<i>de ploaie</i>
		Dumnezeu'							[sau orice alt
		icoana							obiect de înju-
		[Aici se poate încadra							rat] ¹⁹
		orice noțiune biseri-							
		cească (vezi schema α)]							

De notat că acordul de număr este obligatoriu, de pildă:

Futu-vă Dumnezeu' vostru de scaune!

Futu-le biserică lor de caiete!

(tipul B 1).

19: Cf.: Alf Lombard, *Construcția sintactică «Arz-o focul de mul-re»*, Studii și cercetări de lingvistică, XVI, (1965), p. 23-29.

Noțiunile bisericesti care variaza pot fi exprimate prin cuvinte flexionate la plural, uneori, după indicațiile din schema α .

Înjurăturile notate în schemă sub δ au început să fie adresate câteodată unor *persoane*, de ex.: *Futu-ți lampa mă-ti!* Aici se face referință, în general, la obiecte casnice.

Reamintim, după atât de numeroase exemple de înjurături, că verbul *a (se) fute* nu constituie numai un element al unei construcții fixe cu un număr restrâns de forme în conjugare, ci reprezintă și îndeplinește toate funcțiile normale, obișnuite, ale oricărui verb.

Dăm spre exemplificare câteva versuri extrase dintr-o parodie pornografică anonimă²⁰ a *Scrisorii a III-a* de Mihai Eminescu la care vom reveni mai departe, dată fiind bogăția ei în cuvinte și expresii obscene. (Din fidelitate pentru sursa pornografică utilizată păstrăm forma originală și anume, lungimea versurilor.):

«Tu ești Mircea? Da-mpărate.

Țin să-ți spun de la-nceput,

Toate curvele din țară,

Am venit să ți-le fut.

[...]

Eu nu ți-aș dori vreodată

Să ajungi să ne cunoști,

Nici să-ți fut o zi ș-o noapte

In cur ale tale oști.

[...]

Și se apucase Mircea

Ca să-l fută pe Sultan,

Si îl fute o zi ș-o noapte

Si pe jos și pe divan».

Un alt exemplu, dintr-o parodie pornografică anonimă la poezia *El-Zorab*, de G. Coșbuc:

«La pașa vine un arab,

Futut în cur și ras în cap».

20: Este de observat că asemenea parodii circulă mai ales pe seama unor poezii foarte cunoscute (după Eminescu, Coșbuc, etc. – sau chiar după unele poezii populare), astfel încât *aluzia* să fie evidentă pentru ascultători, să fie înțeleasă, să provoace satisfacția, hazul.

Asemenea parodii – cu o întindere destul de mare – și alte forme de poezii și cântece pornografice sînt frecvente, mai ales în cartierele periferice, în mahalalele orașelor. Ele aparțin astfel argourilor orășenești (circulă între elevi, studenți, militari, șoferi, etc), mai puțin celor de la sat.

Am văzut, în cele de mai sus, diferite exemple cu *a fute* la prezent, ind. și subj., și perfectul simplu, verbul de față luînd funcțiile și formele de conjugare ale oricărui alt verb din conjugarea a III-a. Pentru imperativ, ne-am aștepta, deci, la formele regulate *fute!*, *futeți!*, existente și firești.²¹ Iată, spre exemplificare, sfîrșitul unui banc pornografic, care se încheie tocmai cu propunerea sugestivă: «... *Fute-o, bă!*» În afară de vulgaritate, nimic neobișnuit.

Interesant este, însă, că desiderativul *futu-...*, element fix al înjurăturilor (vezi numeroasele exemple de mai sus), și-a pierdut rolul său gramatical exclusiv de pers. I sing. prezent (optativ, desiderativ) pentru oamenii cu mai puțină conștiință lingvistică – evident ca un efect al frecvenței mari a acestor imprecății –, adoptînd în același timp o trăsătură hortativă, imperativă, el ajunge să înlocuiască astfel chiar un imperativ regulat. De exemplu, în povestea lui Creangă, personajul vulgar își invită soția să aibă contact sexual cu *Ionică cel prost*: «Ia, las', fa Catrină, las'! Unde a miers miea, meargă acum și suta: că doar *futu-l*, n'a să ț'o mănânce din loc». (Ion Crangă, *op. cit.*, p. 359).

Pot fi considerate aproape sinonime (mai mult sau mai puțin eufemistice) ale lui *a fute*, următoarele verbe: *a băga*, *a (se) da*, *a se duce* + contextele verbului *a fute*,²² pe care le găsim adeseori substituind pe *a fute* în înjurături, ca: *Băga-te-aș în pizda mă-ti!*, *Dă-te-n pizdele mă-ti!*, *Du-te-n pula calului!*

Iată două exemple, extrase din texte literare:

«– Pușlamale și scroafe! Ii văzuși ... Crucea m... Mă, frate, mă, *ii bag pe amîndoi...*» (Tudor Arghezi, *op. cit.*, p. 46). («*ii bag pe amîndoi...*» este o prescurtare, probabil a lui *ii bag pe amîndoi în pizda mă-si*).

«Auzul meu a fost lovit adeseori de următorul dialog: – Uite, mă, ăsta e monsieur Costache.
– *Dă-l în ... mă-si*». (Id., *ib.*, p. 113) (Iarăși punctele înlocuiesc, probabil, cuvîntul *pizda*).

21: Cf. A. Lombard, *op. cit.*, p. 997.

22: După cum se știe, în afara acestui context evocator, verbele *a băga*, *a (se) da*, *a se duce* nu au nimic obscen, sînt cuvinte uzuale.

Din parodia pornografică anonimă la *Scrisoarea a III-a*, menționată mai sus, avem un exemplu foarte ilustrativ, neobișnuit de realizat pentru o asemenea compoziție vulgară, obscenă. E vorba de scena în care Mircea cel Bătrîn se întâlnește cu Sultanul Baiazid care a venit – în versiunea aceasta – «(să-i fută lui Mircea) toate curvele din țară». Răspunsul lui Mircea e scurt și clar:

«Orice gând ai, Impărate,
Și oricum vei fi sosit,
Eu te bag în pizda mă-ti,
fiindcă știu de ce-ai venit».

De notat și fraza cvasi-omofonică franceză construită în mediu școlăresc, pentru *Futu-le muma-n cur*:

«*Fous, tous les moments courent*»,

la care, *pentru paralelism*, adăugăm aici, dar nu sub respectivele cuvinte-titlu, alte două exemple de același tip, primul tot francez, pentru *Pula (noastră-n) cur(ul vostru)*:

«*Notre poule dans votre cour*»,

al doilea rusesc, pentru *Cas piș(et na gazetu)*:

«*Как нушем на газету?*»,

utilizate de vorbitori cu «interpretări» aluzive, obscene.

Incheiem prezentarea acestui verb atât de productiv, care demonstrează nu numai că numărul înjurăturilor românești este interminabil, ci că însăși înjurăturile par uneori interminabile, ele atingând lungimi și dezvoltări surprinzătoare, cum reiese din aceste exemple:

«*Futu-ți papucii Maichii Domnului cu care a jucat la nunta Cana Galilei!*»,

«*Futu-ți trîmbița de aur cu care Dumnezeu a chemat îngerii la lapte bătut!*»,

«*Futu-ți cocoșu' roșu care stă pe catapeteazma pizdii mă-ti și cîntă de trei ori cînd intră neamțu-n ea!*» și, în fine,

«*Futu-l în cur pe Omul,
Care s-a suit în pomul,
Din care a rupt craca,
Din care s-a făcut stupul,*

*Din care a ieșit albina,
Care-a făcut ceara,
Din care s-a făcut lumînarea,
Care arde-n biserică mă-ti!»*

(Autorii unor asemenea înjurături se înrudesc social și spiritual cu cei care au compus parodia pornografică la poezia lui Eminescu, la cea a lui Coșbuc, etc., citate mai sus de câteva ori.)

(*CULUS*, vezi: *NATES*)

(*CUNNUS*, vezi: *CLITORIS*, *VULVA*)

DEFAECARE

(a avea scaun, a defeca; eufemistic: a se ușura, a se slobozi (vezi *MINGERE*) – un informator pretinde, însă, că «a se slobozi» înseamnă mai degrabă «a ejacula»):

A (*SE*) *CĂCA*, conj. I, (*MĂ CAC*). (*REW* 1443: < «*cacare*, 'kacken'»; Cioranescu, *op. cit.* 1251; *ALR* (4865), 4867, (4868); Nora Galli de' paratesi, *op. cit.*, p. 139; – VB: «*căca*: *Cacă-bani*, antroponim doc. în 1637 (Bogdan, *Gl.*, p. 137); toponimul muntean *Căcata*, (pădure), doc. din 1573 (Bogdan, *op. cit.*); Măgura *Căcată*, Muntenia, 1595 (*ibid.*); toponimul *Căcașii*, Munt., 1626 (*ib.*); top. *Căcășoi*, Munt., 1646 (*ib.*); top. *Căcăneul*, Munt., 1618 (*ib.*); top. *Căcăcenii*, Mold., 1462 (*D.I.R.*, A, I, p. 327); id., 1593 (D. Bogdan, *Gl.*); id., 1602-1604 (Bogdan, *Gl.*, p. 28); antrop. Giurcea *Căcăreadză*, Mold., 1487 (*D.I.R.*, A, II, p. 66).) – Derivat substantival: *căcat* (vezi cuvântul-titlu *FAECES*), adjectival: *căcăcios*. Pentru alte cuvinte cu aceeași rădăcină, vezi Cioranescu, *ibid.*, și Tiktin, *op. cit.* Aceste cuvinte nu figurează în ancheta noastră, și aici, ne limităm deci să menționăm *cacadîr* (în traducerea lui Tiktin: «Frucht der Hundsrose: Hagebutte [...] *Et.*: a *căca*; vgl. die ebenfalls die Wirkung bezeichnenden *Arschkirtzel*, *gratte-cul*, etc.)), cuvânt care se încadrează, precum se vede, între denumirile obscene populare din terminologia florală. (Cf. *hășina porcului*, de pildă, sub cuvântul-titlu *FLATUS*).

Tipuri de înjurături:

1°	$\left. \begin{array}{l} \text{căcă-m-aș} \\ \text{sau:} \\ \text{căcu-m-aș} \end{array} \right\}$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{în gura} \\ \text{în botu'} \\ \text{în/pe capu'} \\ \text{pe/în ochii} \\ \text{în nasu'} \\ \text{etc. (orice parte anatomică se} \\ \text{poate folosi cu acest verb)} \end{array} \right\}$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{tău/ta/tăi/tale} \\ \text{sau:} \\ \text{mă-ti} \end{array} \right\}$	(tipul C 2)
2°	$\left. \begin{array}{l} \text{căca-s-ar} \\ \text{dracu'} $	$\left\{ \begin{array}{l} \text{în pizda} \\ \text{în curu'} \\ \text{etc.} \end{array} \right\}$	tău/ta, etc., sau: mă-ti	(tipul C 2)

În sensul «a nu prețui, a disprețui, a ignora importanța cuiva sau, în special, a ceva» se utilizează expresiile: *mă cac pe el/ea*, *căcă-m-aș/căcu-m-aș pe el/ea*.

(+DIS-MĚRDARE

(a dezmierda, a mîngîia, a alinta):

Este o formă neatestată, iar din punct de vedere sincron ic nici nu reprezintă un cuvînt obscen. Rădăcina lui *dîs-měrdare* > *a dezmierda*, și anume: *měrda* (REW 5520), «bol fecal», care și-a continuat existența ca un cuvînt obscen în celelalte limbi romanice, a dispărut din română total (vezi cuvîntul-titlu: *FAECES*). Datorită originii lui obscene și evoluției lui semantice interesante, acest cuvînt merită, totuși, menționat aici.

Dezvoltarea semantică a lui (*měrda* →) *+dîs-měrdare* > *dezmierda* este explicată de Pușcariu, *op. cit.*, în modul următor: «Nach mündlicher Mitteilung von H. Candrea < *+dîs-měrdare*, eigtl. 'Säuglinge aus schmutzigen Tüchern in reine legen', dabei 'verzärteln, damit sie nicht weinen', daraus 'verzärteln', vgl. fr. *cajoler* 'durch Liebkosung in den Käfig locken' – 'liebkosen'.»

Tiktin, *op. cit.*, o explică mai laconic, încă asemănător: «Et. Wahrscheinlich zu lat. *měrda* 'Kot'. also urspr. 'vom Kote reinigen'.»

Intr-o comunicare orală, profesorul V. Buescu s-a declarat de acord, în principiu, cu părerile de mai sus, adăugînd, însă, o interpretare personală, în sensul că ar fi vorba mai degrabă de un *semantism păstoresc*, nu de un semantism mamă-copil: E ciobanul, deci, care curăță miorița ce s-a murdărit de căcărează. În ce ne privește, ne limităm la a schița numai teoria profesorului Buescu, pe care urmează să o lămurască Domnia Sa.

Din *România literară*, 14.4.1969, pag. 7 (Sergiu Dan: *Dintr-un jurnal de noapte*) cităm următorul pasaj care, în rîndul său, este un citat cronicăresc: «... fiind domn la Moldova și fiind tînăr *dăzmierdat*, făcea lucruri copilărești, sau, să zic mai bine, nebunești; nu căuta trebile domniei, ci curviile, și partea bărbătească, și fămeiască».

Alte citate literare sînt înregistrate de Tiktin, care citează și verbul *a dezmierda* ca verb reflexiv, funcție pe care o traduce astfel: «sich (an etw.) ergötzen, vergnügen; (in etw.) schwelgen». Din pasajul menționat mai sus, în *România literară*, adăugăm la citatele lui Tiktin următorul: «Cronicarul își arată, bunăoară, tot disprețul față de un Iliăș Vodă care 'să dezmierda cu turci tineri, cu turcoice tinere', în loc să umble la bătălii ca tatîne-său.»)

EXCREMENTA, pl. de *EXCREMENTUM*, vezi:

FAECES

(bol fecal, materii fecale):

CĂCAT, *CĂCAȚI*, m. (Derivație substantivală a lui *a căca*, vezi cu vîntul-titlu *DEFAECARE*; Cioranescu, *op. cit.*, 1253; *ALR* 4869).

RAHÁT, -*URI*, n.²³. (Cioranescu, *op. cit.* 7032, explică cuvîntul *rahat* din turcă *rahat(-locum)* (care, la rîndul ei, ar fi luat-o din arabă), comparîndu-l cu ngr. *ραχατι*, și cu bulg. și sîrb *rahat*. – *Dicționarul Limbii Române Moderne*, Ed. Academiei R.P.R., 1958, notează două semnificații ale lui *rahat*. și anume: (1) «preparat dulce cu aspect gelatinos, fabricat din sirop de zahăr, amidon și diferite arome și prezentat în formă de mici cuburi» și (2) «lucru fără importanță», dar conform cu orientarea lui pudică, trece sub tăcere semnificația obscenă a cuvîntului. La Tiktin găsim notată, în afară de aceasta, următoarea semnificație, învechită, probabil: «Ruhe, Bequemlichkeit.»)

Injurătură:

Minca-mi-ai căcatul!

(tipul B 2)

Un *căcat cu ochi* este «un copil»

Rahat apare în următorul proverb românesc: *Faci din rahat bici*: «din nimic, vrei să faci mare lucru».

23: Cioranescu dă pluralul cuvîntului în -*uri*, așa cum am notat și noi; îi atribuie, însă, genul *masculin* (sublinierea noastră) – ceea ce trebuie să fie o greșeală de tipar sau un lapsus.

FLATUS

(gaz):

BĂȘINĂ, -I, f. (Pușcariu, *op. cit.* < «⁺vīssīna, -am, (von vissio)»». Cioranescu, *op. cit.* 717. – (Pentru referințe mai complete, vezi, de altfel, *a se băși*, sub cuvîntul-titlu **PĒDERE**). – *VB*: «*beșină*: satele muntenști *Bășinești* și *Bășnești*, documentate în 1566 (apud D. Bogdan, *op. cit.*, p. 129, 152) și în 1683 (apud M. Gaster, [*Chrest.*, I, 87]). – Antroponimul Gavril *Bășină*, doc. 1651, (ap. D. Bogdan, *op. cit.*, p. 130).» – Derivat adjectival: *bășinos* (Tiktin, *op. cit.*: «*bășinos* [. . .] der oft furzt; im weiteren Sinne: der sich unanständig benimmt; sm. Furzer.»)

PÎRȚ, -URI, n. (Tiktin, *op. cit.*: «*pîrț* [. . .] ahmt das Geräusch des Furzes nach: pumps!». Cioranescu, *op. cit.*, 6432: «Creación expresiva». – *VB*: «*pîrț*: antrop. *Pîrtea*, doc. Mold., 1531 (Bogdan, *Gl.*, p. 184); *Pîrța*, doc. Munt., 1657 (*ib.*); *Pîrțul*, doc. Munt., 1572 (*ib.*); *Pîrțești*, doc. Mold., 1531 (*ib.*); *Pîrțani*, sat în jud. Ialomița (Frunzescu, *op. cit.*); *Pîrțotești*, sat în jud. Putna (*ibid.*).» – Derivate substantivale: *pîrțuică* (Tiktin, *loc. cit.*: «Durchfall, Diarrhöe», Cioranescu, *loc. cit.*, la fel), *pîrțială* (Cioranescu, *ib.*: «pedorrera»), *pîrțăgău* «tînăr de nimic». – Derivat verbal: *a pîrții* (Cioranescu, *loc. cit.*).

TÎRTÎITĂ, f., (mai ales în Moldova; din *tirt*, notat la Tiktin, *op. cit.*, ca «Schallwort». – *VB*: «*tirt*: antrop. *Tîrtea*, doc. Munt., 1654 (Bogdan, *Gl.*, p. 206, care explică: «Porecla celui ce trage beșini, din *tirt*»); *Trîtea*, doc. Munt., 1612 (*ib.*)).

Construcția corespunzătoare a lui *a se băși* (vezi **PĒDERE**), cuprinzînd însă unul din susnumitele cuvînte vulgare pentru denumirea eliminării gazelor, este: *a trage o bășină / un pîrț*.

Cuvîntul *bășină* apare și în următorul proverb românesc: *Nu se fac plăcinte cu bășini de fată mare*: «din nimic nu se poate face ceva bun». (Cf. proverbul asemănător, notat sub **FAECES**).

Bășina porcului, un soi de ciupercă – cuvînt înregistrat în ancheta noastră – lipsește din dicționare, cu următoarele excepții: Tiktin notează două variante, și anume: mai susmenționata «*bășina porcului*» și *bășina calului*, «*Staubpilz, Bovist (Lycoperdon Bovista)*», pe cînd Cihac dă varianta «*beșul calului*» (pentru *beș*, vezi mai departe, sub cuvîntul titlu **PĒDERE**).

MASTURBARI

(a se masturba):

*A O LUA LA LABĂ / PALMĂ**A (-ȘI) FRECA PULA (ALR, chest. 4911) sau, simplu:**A ȘI-O FRECA**A FACE MALAHIE (vezi mai jos, MASTURBATIO).***MASTURBATIO**

(masturbare, onanism):

MALAHIE, f.²⁴. (< ngr. *μαλακία*: Tiktin, s.v. «*malachie*». (Autorul citează și următorul pasaj literar: «Călugărul preot de va avea cu mîna păcat ce este *malachia*»). Cioranescu, *op. cit.*, 5027; *ALR* 4911). – Derivate substantivale *malahist*, pe care, însă, nu-l găsim în dicționarul lui Tiktin, în timp ce el notează: «*malachian, malachiū* ‘Onanist’ [. . .] (Preotul *malachian* ce se zice că-și face *săblaznă* [vezi următorul paragraf] cu mîna) [. . .] *Et. zu malachiū*, vgl. gr. *μαλακίω* ‘verweichlichter Mensch’,»

SĂBLAZNĂ, f. (învechit, literar. – Etimologie: Ni s-a sugerat că *săblaznă* este un calc semantic din *malahie*, cf. *μαλακία* «slăbiciune, molicieune»; se pare însă că *săblaznă* nu are nimic de a face cu cuvîntul slav *slab* (rus.: *слабый*): după Langenscheidt, *Taschenwörterbuch I, russisch-deutsch*, Berlin-Schöneberg, 1911, *соблазнение* înscamnă «Verführung, Lockung», iar *соблазн* «Verführung. Ärgeris». La fel. în *Русско-молдавский словарь*, Moscova 1959, găsim *соблазн* tradus cu «*ucnime, ademeripe*», adică «tentație, seducție». Tiktin notează următoarea etimologie: «Ksl. *sūblaznū, -nī* ‘scandalum’.» Cioranescu, *op. cit.*, 7311, traduce *săblaznă* cu «1. Error, yerro – 2. Escándalo – 3. Polución – 4. Masturbación». Explicația este aceeași ca la Tiktin, din sl. *sūblaznū*, și

24: Din articolul lui W. Goldberger, *Kraftausdrücke im Vulgärlatein*, apărut (I) în *Glotta* XVIII, 1929, p. 8, și (II) XX, 1932, p. 101, cităm, într-o formă redusă: «Die enge Verwandtschaft der Begriffe ‘schlagen’ und ‘coire’ berechtigt die Kraftworte für ‘schlagen’ unmittelbar anzuschliessen [. . .]. Einige Ausdrücke zeigen ein merkwürdiges Nebeneinander von «streicheln» und «schlagen» [. . .]; immerhin scheint ein gewisses erotisches Element nicht zu fehlen; ich erinnere an *palpare* und *palpitare* im erot. Sinn [. . .], ferner an *tangere* «berühren-schlagen-futuere». Ubrigens dürften auch *mulcere* und *mulcare* auf einem ähnlichen psycholog. Verhältnis beruhen. – Weniger zärtlich und eindeutig derb ist *malas malaxare* «weichmachen- ohrfeigen» (von *μαλακίειν*, das wiederum zu *molere, mollis* [cf. *μαλακός*] gehören dürfte.)»

ni se recomandă o comparație cu cuvîntul-titlu *blaznă* al cărui prim sens este: «(ant.) engaño, seducción». A. Leskien²⁵ traduce cuvîntul slavon *блaзнь* cu «das Irren, Irrtum, Anstoss, *σκιῶδελον*».

Iată două exemple dintr-un text literar:

«Carele adânc s'au mîhnit dumnealui Iancul de au auzit că-i curau [= curgea] trupu în vis feciorului. *Că păcat mare iaste aceasta și săblaznă se chiamă*». (Ion Anestin, *De necredut-a viață a dumnelui Ioniță, căpitan de oaste, scrisă de dumnelui Iancul Zogravul*, 1933, pag. 9).

«Om cu giudecată s'au dovedit dumnelui Iancul făcînd astfelu, că cu timpul n'ar hi [= fi] fost de mirare să-și facă Ioniță *săblaznă* cu mâna carele păcat și mai mare iaste și canon de 3 ani are, cu de două ori douăsprezece metanii pre zi». (Id., *ib.*, pag. 12).

Din pornografica parodie citată mai sus (la *Scrisoarea a III-a* a lui M. Eminescu), cităm:

«Ieniceri cu puli belite
Și spahii cu floci o mie
Vin de-ntunecă pămîntul
Cu miros de *malahie*».

(*MĚRDA*), vezi *DĪSMĚRDARE*.

MINGERE

(a urina; eufemistic: a se ușura, a se slobozi (vezi *DEFAECARE*)):

A (SE) PIȘA, I (MĂ PIȘ). (*REW* 6544 < +*pišare* (Schallwort) 'pissen', » Cioranescu, *op. cit.*, 6438. – *VB*: «*pișá*: *Pișa*, sat în jud. Argeș (Frunzescu, *op. cit.*); *Pișata*, sat în jud. Bacău (*ib.*); *Pișarēi* (= *Pișării?*), sat în jud. Iași, pron. *Chișarei* (*ib.*)». *ALR* 4854, (4856). – Tiktin, *op. cit.*, amintește între altele, zicalele: «*Nu știe pe unde să [= se] pișă găina*: 'er ist noch ganz grün'. *Pișatul fără bășini* [vezi cuvîntul-titlu *FLATUS*] *ca nunta fără lăutarî*: 'zum Pissen gehört Farzen'.») – Derivate: *pișat* (vezi cuvîntul-titlu *URINA*), *Pișorcă* «pissenlit» («enfant qui pisse au lit»: *ALR* 4857). (Pentru alte derivate mai mult sau mai puțin îndepărtate și obscene vezi Cioranescu *op. cit.* 6436 & 6438).

Injurăturile se construiesc la fel ca 1° (*pișa-m-aș în etc.*) și 2° (*pișa-s-ar dracul în etc.*) sub *DEFAECARE*.

25: *Handbuch der albulgarischen Sprache*, Heidelberg 1962, pag. 268.

NATES

(șezut/șezută; pt. copii: popó, poponeț, poponeață):

CUR, -URI, n. (Etimologia cuvântului de față se pare că este, în mod firesc, lat.: *cūlus* (REW 2384, Tiktin, Cioranescu 2692). Intr-o comunicare orală, prof. C. Poghiric ne-a atras atenția însă asupra cuvântului latinesc folosit pentru a denumi partea genitală feminină, *cunus*, care ar fi dat *+cum* în română. Dacă acest *+cum* ar fi rotacizat, rezultatul final ar fi un omonim perfect. (Recent am aflat că S. Pușcariu, în *Dacoromania*, ar fi atins problema unui *+cum* neatestat, dar de presupus pe baza expresiei:

Nasu-n cur

Pin' la Crăciun.)

Intr-adevăr, nu e rar cazul în care denumirea unei părți a corpului omenesc ajunge să determine denumirea altei părți; de exemplu, lat. *coxa*, care la origine denumește partea trupului omenesc cunoscută în limba română de azi ca *șold*, s-a păstrat în forma *coapsă*, cuvânt care a trecut să denumească partea piciorului omenesc cuprinsă între șold și genunchi, corespunzătoare anticului *femur* latinesc. – Intr-o comunicare orală, prof. V. Buescu ne-a atras atenția asupra faptului că în loc de o «mutare» ca a lui *coxa* (schimbare cauzată de sensul ambiguu al rom. *picior* «pied» și «jambe»), în ceea ce privește perechea *cunus:culus*, avem de a face mai degrabă cu o «omonimie ucigașă», paralelă cu coincidența fonetică din română a latineștilor *quinque* și *centrum*, care a cauzat înlocuirea celui de-al doilea cu *sută*, din slavă). De altfel, în scris, prof. V. Buescu atinge această problemă în modul următor: «Și eu m-am gândit la *+cum* «pizdă» < *cunus*, devenit *+cur*, și ucis de omonimul *cur* < *culus*. Dar: – NN – nu s-a rotacizat în – r – ! Eu admit, totuși, posibilitatea evoluției fonetice *+cum* > *cur*, prin asonanță și atracție omonimică».

Interesant este, în această ordine de idei, că denumirea vulgară românească pentru partea genitală a femeii este un cuvânt ne-latinesc, *pizdă* (vezi *VULVA*).

Rămîne însă oricum cel puțin o posibilitate ca rom. *cur* să derive din lat. *culus*, dar ca derivația aceasta să fie întărită prin faptul că în aceeași regiune a corpului omenesc, mai există un latinesc *cunus*, care, în mod natural, ar fi putut să dea rom. *cur*, și prin lipsa totală (neprobabilă) a continuării lui *culus* latinesc. După părerea noastră, e probabilă totuși etimologia *cur* < *culus*, favorizată de dispariția derivatului lui *cunus*.

Și într-o ipoteză, și într-altă, și în cazul că avem de a face cu o combi-

nare a ambelor procedee, rămîne faptul că limba română de astăzi folosește cuvîntul *pizdă* pentru a denumi vulgar partea genitală femeiască. —

— *VB*: «*cur*: top. *Cur* Sec, doc. Mold., 1437 (*D.I.R.*, A, p. 143; Bogdan, *Gl.*); *Cur* Gios, doc. Mold., 1617 (Bogdan, *Gl.*); top. *Curi*, jud. Vîlcea (Frunzescu, *op. cit.*); *Curești*, top. Munt., 1606 (Bogdan, *Gl.*); cf. top. *Beșicureni* (supra, § *beși* [vezi: *PĒDERE*])». — *ALR* 4860 («șezut»). *Tiktin*, *loc. cit.*, notează, între altele, următoarele două expresii vulgare: *A umbla cu curul în două luntre*: es mit beiden Parteien halten», și «*a-și pune flóre în cur*: sich lächerlich herausputzen».)

TUHĂS (evreism argotic).

Injurături:

Pupă-mă-n cur!

Futu-te-n cur!

(Ambele de tipul A 1.)

Futu-ți muierea-n cur!

(Tipul B 1)

Băga-mi-aș pula-n curu' tău/mă-ti!

(tipul B 2)

Du-te-n mă-ta-n cur! (tipul C 1)

Căca-m-aș în curu' tău!

(tipul C 2)

Din parodia pornografică anonimă, citată mai sus, a poeziei lui M. Eminescu, iată două exemple în care *cur* nu mai este o parte dintr-o injurătură adevărată, de formă fixă (cu toate că există o apropiere între construcții), ci pur și simplu o denumire voit obscenă pentru «șezut» (cu aluzie la faptul că Turcii erau considerați pederasți):

«Eu nu ți-aș dori vreodată
Să ajungi să ne cunoști
Nici să-ți fut o zi și-o noapte
In cur ale tale oști
[...]
Să purtați o zi și-o noapte
Ghiață-n cur, comprese reci».

Tot în situația dintre a fi parte a unei construcții fixe, cum sînt injurăturile, și a-și păstra sensul propriu de «șezut», este *cur*, dacă o persoană

ți se adresează în felul următor: «*Să-mi dai cu nasul prin cur, și cu limba primprejur!*»

În parodia pornografică anonimă la poezia lui Coșbuc notăm exemplul:

«Sau vrei pe ieniceri să-i pun
Să-ți spele *curul* cu săpun,
Săpunul «Bob» ăi bun?»

În care *cur* este clar un sinonim obscen al lui *șezut*.

(Informatorul ocazional observă: după numele săpunului ne putem da seama că «poezia» este mai veche, de pe vremea când în București se folosea această marcă).

În exemplul literar care urmează, *cur* nu are sens obscen, fiind, la țară, cuvântul popular pentru denumirea fundului unui obiect:

«– Ți-e frică de cai?
– Nu.
– Să iei cîte o mînă de fîn de la *curu căruții* și să le pui sub bot».
(Eugen Barbu, *op. cit.*, pag. 220).

La fel, în proverbele:

A sparge cu curul oalele, cu sensul «a face lucrurile pe ascuns», și:
«*Ce-are limba clopotului cu curul dascălului?*». Așa se întrecă în situații în care două lucruri absolut incompatibile sînt totuși corelate. (Pentru alte două proverbe cu același sens și în care se încadrează deopotrivă un cuvînt obscen, vezi pag. 54 și 62).

Din literatură extragem următoarele exemple, în care *cur(ul)* este folosit cu valoarea din limbajul popular, adică nu depreciativ:

«– Dar știți că este vorba că: ‘*dracul în curu prostului zace*’.» (Ion Creangă, *op. cit.*, pag. 351).

«*Și cum se miera el [popa] șuerănd, pula face zmâc! în curul popei!*» (Id., *ib.*, pag. 370).

La fel, nedepreciativă, este denumirea mai susnumitei «Hundsrose», floare al cărei rod o aminteam mai sus (pag. 20, *DEFAECARE*: «*cacadir*»): *curul hoului*.²⁶

²⁶: Tiktin, *op. cit.*

În sfârșit, un *cur*, cu sens figurat, făcându-se referință la om, înseamnă «un prost, un fleț, un om de nimic». De ex.: *Ești un cur!* sau *Mare cur mai ești!* (Cfr. fr.: *Quel con!*, *Quel cul!*).

NATIS

(fesă):

BUCĂ, BUCI, f. (*BUCA CURULUI*: ALR 4861). (< *bucca*: REW 1357, Cioranescu 1139).

Iată două exemple literare:

«– O zic și p-a mai rea, vere! Iote [= uită-te] să mă facă Dumnezeu *bucă de drac* dacă știi ceva». (Fănuș Neagu, *op. cit.*, p. 24);

«– Gata, îmi zise, [...] în două săptămîni ne tăvălim cu *bucile* pe perne de puf». (Id., *ib.*, pag. 196).

A vrut să se prindă de torțele cerului și s-a apucat de bucile curului este un proverb, folosit în situații în care cineva a făcut planuri mult prea mari și cu un rezultat minim.

ONANIA, ONANISMUS, vezi: *MASTURBATIO*.

PĒDERE

(a avea gaze):

A SE BĂȘI, IV (MĂ BĂȘESC, iar la Cioranescu, *op. cit.*, 715: *BĂȘ*). (< *vissire*: REW 9382, Cioranescu, *loc. cit.* – *VB*: «*beși*: sat și deal, documentate în 1683: ‘Adică eu Mușat... și cu fiu meu Nică ot *Bășiniști*...’ (Doc. din 1683, apud M. Gaster, *Chrest.*, I, 87); ‘în dealul *Bășiniștilor*’ (*ibidem*). – Satul moldovean *Beșicureni*, documentat în 1455 (apud D. Bogdan, *Glosar*... , p. 130; idem, în *D.I.R.*, A, vol. I, p. 280) și în 1606 (*D.I.R.*, A, II, p. 14–15). – *Beșești*, locuință izolată și ruine antice în jud. Vilcea (apud D. Frunzescu, *Dictionaru*...).» – ALR 4863. – La Tiktin găsim următorul proverb: *Capra be se* [...] și *oia trage rușinea*, în traducere germană «der Eine vergeht sich und der Andere büsst dafür».)

(Țig. *BEȘ*, imperativ al lui *beș*- «a se așeza»: A. Juilland, *art. cit.*, explică expresia obscenă *beș în flaut* «așează-te pe flautul meu» astfel: «Les roumains ont cru y reconnaître le mot *băși* ‘péter’ (Graur, *l.c.* [*Mots*, 129]); mais à cause de *flaut* ‘flute’ peut-être, ils l’ont compris

également comme un synonyme de 'souffler', comme le prouve la locution 'traduite' *sufală'n flaut* 'souffle dans ma flûte' [...]. *Beşa māsii*, juron dont le sens est imprécis.»)

Injurătură:

Băşi-m-aş în nasu' tău!

(de tipul C 2)

PENIS

(penis, organ masculin; pt. copii: cocoş, cocoşel):

PULĂ, -E, f.²⁷ (Etimologia *+pūb(u)la*, derivată din *pūbes*, nu este acceptată nici de Tiktin, nici de Cioranescu, cel din urmă, de altfel, avînd toate referinţele la propunerile celorlalţi etimologişti. Etimologia ar fi mai degrabă *pulla*, din *pullus*. (In această ordine de idei, este de amintit legătura semantică strînsă dintre conceptele «pasăre», «penis» (şi, mai departe, 'mic', 'copil') aşa cum explică Walter Goldberger în articolul lui *Kraftausdrücke im Vulgärlatein*, din care cităm: «[es gibt] weit verbreitete Lautreihen die sämtlich stark affektische, zärtlich-erotische Lallworte gewesen sein mögen, oft genug in obszöner (meist 'penis', bestimmter 'kleiner penis') wie auch in der Bed. 'Vogel' belegt sind, und dann zu Bed. wie 'jung, klein, Knabe, Mädchen' neigen» (pag. 51)) – *VB*: «*pulă*: top. *Puleni* (= 'satul lui Pulă'), doc. Munt., 1599 (Bogdan, *op. cit.*, p. 191); top. *Pulaţi* (= 'idem'), doc. Munt., 1570 (*ib.*).» – *ALR* 4876 (4877)). – Un soi de ciupercă, *pula calului* (*Agaricus fimetarius*) apare la Tiktin, cf. şi exemplele date sub *FLATUS*. – Derivat substantival: *pulărău*, «om cu penisul mare», dim. *pulică*.

SULĂ, -E, f. (< *sūbūla*: *REW* 8403, Cioranescu 8352)

PUŢĂ, -E, f. (< *+pūtium*: *REW* 6881, Cioranescu 6990.

Goldberger, *art. cit.*, p. 55, explică mai amănunţit: «[...] Annahme eines obszöneren *+putum* wird nahezu bewiesen, wenn man roman. Worte in Betracht zieht wie rumän. *puta* [sic] «Glied oder Scham kleiner (!) Kinder», mazed. *tup* «Kind», Wortformen, die Meyer-L. auf ein *+putium* das aus *praeputium* zurückgebildet wäre, zurückführt. Die Annahme einer solchen Rückbildung ist gar nicht nötig, das von Walde postulierte *+putum* oder wie es das Rom. verlangt, *+putium* kann dauernd in Vlglat.

27: Este de amintit «apărarea» lui Creangă pentru cuvîntul *pula*, pe care un ţăran, în vorbirea populară deci, îl explică astfel: «-Apoi dă, cucoană, *dac'aşa le chiamă, cum hastă pulă să le mai zicem?*» (Ion Creangă, *op. cit.*, p. 367).

bestanden haben». – VB: «*puță*: antrop. *Puțea*, doc. Munt., 1502 (Bogdan, *Gl.*, p. 192); *Puțeanul*, doc. Mold., 1497 (*ib.*); top. *Puțeni*, doc. Mold., 1497 (*ib.*).» – ALR 4842.) – La Tiktin găsim și o denumire obscenă din domeniul botanicii: *puța cocoșului* (*Listera ovata*).

ȘTOI, ȘTOAIE, n. (Etimologie necunoscută, Cioranescu, *op. cit.* 8212)

TURNĂ, f.

ȘTROMELEAG, cu varianta ȘTREMELEAG

Injurături:

Futu-ți pula-n roata carului! (Tipul B 1).

<i>Băga-mi-aș pula-n</i>	{	<i>tine</i> / <i>mă-ta!</i>
		<i>nasu' tău</i> / (<i>nasu' mă-ti!</i>)
		<i>ochii tăi</i> / (<i>ochii mă-ti!</i>)
		<i>capu'</i> / (<i>capu' mă-ti!</i>)
		<i>botu' tău</i> / <i>botu' mă-ti!</i>
		<i>gura ta</i> / <i>gura mă-ti!</i>
		<i>curu' tău</i> / <i>curu' mă-ti!</i>

(Tipul B 2; injurăturile între paranteze nu au mare frecvență).

Tot de tipul B 2 sînt:

Beli-mi-ai pula (pîn' la cotor)!

Mînca-mi-ai capu' pulii!

De tipul C 1 sînt următoarele două expresii (ultima este un calc după limba maghiară): *Du-te-n pulă!*, *Du-te-n pula calului!*

Ce are sula cu prefectura? sau, în altă variantă, *Ce are sula cu căciula?* este un proverb, o zicătoare (cf. pag. 51 și pag. 62).

Iată cîteva exemple literare²⁸ pentru sinonimele vulgare ale lui *penis*:

.. «să te învăț eu tot meșteșugul gospodăriei,

că dacă nu-i pulă

casa nu-i sătulă».

(Ion Creangă, *op. cit.*, p. 360).

28: In texte literare, însă, acolo unde un autor se referă la acest organ, iată cum apare eufemismul:

«Păr nu avea mai deloc, doar un smoc deasupra *sexului* pipernicit și vinăt, și cîteva fire pe pieptul scobit.» (Dumitru Țepeneag, *Plînsul*, România Literară, 3 (15), 16 ianuarie 1969, p. 18-19).

.. «odată începe a striga, cât îi lua gura:

– *Hai la pule, hai la pule! Pule zdravene și tari pentru jupănese mari...*»
(Id., *ib.*, p. 365)

«Insfârșit după ce s'a săturat cucoana bine, apoi zise încetișor: ho, ho! haram nesățios! *Pula atunci pe loc s'a muiet și foflenchiu!* [cuvînt plastic, denumind vulgar înmuierea penisului (penis detumescens)] *cade jos...*»
(Id., *ib.*, p. 367).

«Insfârșit, *cucoana scăpăra de dor de pulă*» (Id., *ib.*, pag. 370).

«*Invește-te puța!* strigă un invalid, țopăind în cîrje. *Dac-o ții goală, ne cureți [= omori] pe toți!*» (Fănuș Neagu, *op. cit.*, pag. 208).

În parodia pornografică la Eminescu cuvîntul apare frecvent:

«Baiazid sultanul fulger
Un curvar *cu pula mare*
[...]
Ieniceri *cu puli belite*
[...]
Cum, cînd la *a mea pulă*
Se închină-o lume-ntreagă,
Să mă-mpiedic de un moșneag
Cu pula bleagă? [întreabă Baiazid]
[...]
De-un moșneag, da. împărate,
Că *pula* ce o privești
E o pulă minunată,

Tipul [sau, în altă variantă: *Fala*] *Pulii Romanești* [este răspunsul atribuit lui Mircea în acest text anonim, care face un simbol, un cult, din organul masculin, exaltat pînă la un «happy-end» de maximă vulgaritate:]

Și așa scăpă el [Mircea] țara
De urgia cea turcească,
Și a rămas mîndră-n istorie
Sfînta Pulă Romanească».

Scrisoarea I a lui Eminescu a fost de asemenea parodiată pornografic:

«*Pulă*, tu, stăpîna lumii, pe-a pizdii dungă luneci
Și simțirilor dînd farmec, rațiunile întuneci» ...

O altă «poezie» anonimă:

«Putifar și Salomon [sau: Solomon, Sulumon²⁹]

Stau de caraulă,
Și ne-avînd ce face
Ei se trag de *sulă*».

Se poate exprima disprețul față de o persoană numînd-o o *pulă*, eventual o *pulă bleagă*.

Popular, mai ales în adresare către copii, *pușă!*, *pulică!* au numai sens de «copil, puști», cum rezultă din aceste exemple literare:

«– Te cred și eu, zise altul, de asta nici popa nu s'ar da în laturi – dar eu, măi *pulică* [aici e vorba de «flăcăi»] m'aș da rob la Turci ca să mă lese numai odată să mă culc la sinul ei cel arzului, vorba lui Tălpan». (Ion Creangă, *op. cit.*, p. 353).

«– Vrei, Piele-lungă? – Bine, *Pușă!*» (Tudor Arghezi, *Versuri*, ed. a II-a, FLA Carol II, 1940, p. 214).

«Ii plăceau ochii bătrînului, care-l bătu pe umăr:

– Al meu ești, *pușă!*

– Al dumitale, îngădui ucenicul. «(Eugen Barbu, *op. cit.*, pag. 63).

«Gheorghe îi mai dădu un cot ucenicului. Bozoncea le făcuse semn.

– Acum să te vedem, *pulică!*» (Id., *ib.*, pag. 72).

«Copiii erau desculți și tremurau la ușă. Ii băga vreunul înăuntru.

Al cui ești tu, *pușă?*» (Id., *ib.*, pag. 137).

Același fenomen îl găsim înregistrat la Tiktin sub cuvîntul-titlu *fiică*, ilustrat prin următorul exemplu literar: *Da de unde ești tu, mă fiică? Și ce cauți pe aici?*; etimologia cuvîntului ne este explicată astfel: «Wahrsch. aus *puțică*, dem. von *pușă*, gekürzt». – Cioranescu, *op. cit.* 8671, însă, se opune acestei teze, presupunînd o «creación expresiva».

29: *Sulumon*, cu aluzie tot la *sulă*. De altfel, aceste așa-zise «versuri» se și *cîntă*, în forma:

«Ei se trag de
Putifar și Sulumon»,

formă în care *Putifar* este clar «sinonimul» cuvîntului spus prima oară direct: *sulă* sau *pulă*.

PRAEPUTIUM RETRAHERE (retractio praeputii):

A BELI, IV, (*EU BELESC*), mai intens:

A RĂZBELI. (După Tiktin, etimologia e următoarea: «Ksl. *béliti* ‘weiss machen’, daher ‘das weisse blosslegen’ (nach Cihac schon bulg. nslov. ‘schinden, schälen’.)» Cioranescu, *op. cit.* 782, consideră însă, «imposibil el conciliar semanticamente las dos nociones de ‘blanco’ y ‘desollar’». In treacăt fie spus, concluzia acesta ne surprinde de la un autor care acceptă de multe ori semantisme nu mai puțin îndepărtate și creații expresive. De altfel etimologia pe care o propune în cazul de față, pare foarte plauzibilă: «*věllěre*, ‘arrancar’, con cambio de conj. debido a la forma incoativa del v.»).

Exemplu: *belesc pula*.

Urmează trei exemple literare:

«In loc de păpușoi, pe fiecare strujan erau câte trei-patru drugălețe de *pule*, care-de-care mai îmborojate, mai dârze și mai răsbelite! ...» (Ion Creangă, *op. cit.*, p. 363).

«Când se uită baba pe ogor își pune mâinile în cap ce vede... *pule și iar pule, belite și răsbelite*, în toate părțile». (Id., *ib.*, pag. 364).

«Vorba lui Nazarie: mai bine un Corydon gonind după plăceri, decât un Napoleon umblînd după lauri. Țsta din urmă făcea într-un an mai multe văduve și mai mulți orfani decât ciurma într-un veac, pe cînd prințul moldovean se mulțumea să-i *belescă la figurat pe boierii bătrîni și la propriu pe cei tineri*». (România Literară. *loc. cit.*)

In parodia pornografică a poeziei lui M. Eminescu întîlnim *puli belite* (Fiind vorba de ieniceri musulmani, aici înseamnă poate «circumcise, tăiate-mprejur».)

Exemple în care această expresie verbală obscenă și-a pierdut sensul literal, ea fiind folosită drept un mod vulgar de exprimare a următoarelor noțiuni: «Am dat greș, am festelit-o. *Am belit pula*, «N-ai să poți să-mi faci nimic»: *O să-mi belești pula*.

In sfîrșit, drept un fel de întărire circumstanțială: *Ce pula mea belești acolo?* cu sensul: «Ce naiba faci acolo?»

PUBES

(păr de pubertate):

FLOC, FLOCI, m., și, mai rar, pluralul feminin: *FLOACE* (< *flöccus*: *REW* 3375, Cioranescu, *op. cit.* 3434, *ALR* 4871.)

Injurături:

Ia-mă de floci!

Apucă-mă de floci!

Linge-mă la floci! [rostită de către o țigancă]
(toate de tipul A 1)

Din susnumita parodie pornografică anonimă a *Scrisorii a III-a* de M. Eminescu, înregistrăm: «...*spahii cu floci o mie*».

PUDENDA, pl. de *PUDENDUM*, vezi: *VULVA*

SCROTUM

(pungă):

BOAȘE, f. pl. (A. Cioranescu, *op. cit.* 946, rezumă teoriile asupra etimologiei acestui cuvânt (cea mai răspândită fiind următoarea: *bursa* > *+byrsea* > *boașe*) ajungînd, însă, la concluzia că este de origine necunoscută. – *ALR* 4874, 4875). – Tiktin indică modul de folosire al cuvîntului în felul următor: *Boș se țice mai mult când e vorba de om, coîu [vezi TESTIS] care e și mai vulgar, se țice mai mult de animale.*

Exemple literare:

«Căci scurtul, jerpelit și rămas în cămașe,

Il rupe de *boașe*». (Arghezi, *Versuri*, ed. a II-a, *FLA* Carol II, 1940, p. 200).

«Ori eu la Ierusalim, mîncînd *boașe de măgar*, ori Ghica al meu la Școala Normailă». (Fănuș Neagu, *op. cit.*, p. 12).

SEMEN, vezi:

SPERMA

(spermă):

SMAC, cu variantele *SMAH*, *ȘMAC*, *SMAG* (cuvintele sînt înregistrate de Cioranescu, *SMAG* s.v.) și *ȘMAH* (Tiktin). Nici Tiktin, nici Cioranescu, însă, nu notează sensul obscen – probabil mai nou – al cuvîntului, limitîndu-se să-l traducă, respectiv, cu «Geschmack» și cu «(1) Sabor, gusto, (2) (Germ.) Virginidad». (Tiktin propune etimologia astfel: «Mittelb. ahd. *smac*, vgl. czech. *šmah*, nslov. *žmah*, pol. *smah*, etc.», iar Cioranescu: «Al. *Geschmach*, por mediación del pol.rut. *smak*».)

PLOD (< slavon. *plodŭ*: Tiktin, Cioranescu 6528) este, la origine, un termen tehnic, din avicultură: *ou cu plod*.

NATURĂ (după ALR 4896) este răspîndit în Muntenia și Oltenia.

CEAMIC (după ALR, loc. cit., punctul 228 (Maramureș)) se încadrează în această înjurătură țigănească imaginativă: *Minca-mi-ai ceamicu' din pulă!*

În București se pot spune, cu intenția cea mai jignitoare posibilă, următoarele: *Iar te-ai dat cu smac pe față* — «te-ai vopsit/zugrăvit», adică: «te-ai machiat abundant».

TESTIS

(testicol)

COI, COAIE, n. (REW 2038 < «*cōleus* 'hode'»); Cioranescu, op. cit., 2236, menționează derivația adjectivală *coios* «que tiene grandes testiculos». — Nora Galli de' Paratesi, op. cit., pag. 115. — Camilo José Cela, *Diccionario Secreto, I*, Madrid-Barcelona 1969, p. 47: «*cōlēus, -i*. Del gr. *κολέος* 'vaina, estuche, funda'. Lat. (Cicerón). — *colēo, -ōnis*. Del lat. *cōlēus, -i*. Lat. vulg. 'cojón'.» — VB: «*coiu*: antrop. *Coaielate*, doc. Mold., 1574 (*D.I.R., A, III*, p. 29); antrop. Măriica *Miculcoaia* (fem. lui *Miculcoiu*, poreclă masculină), doc. Mold., 1589 (*ibid.*, p. 436). — Două *Coaie*, deal în jud. Rîmnicul Sărat (apud Frunzescu, op. cit.); *Coieni*, sate în jud. Ilfov și Vilcea (*ibid.*)» — La Tiktin mai găsim *cóele popei*: «Nieswurz» (*Helleborus purpurascens*), «Knabenkraut» (*Ochris morio*).

COILIC, -E, n.

COINAC, -E, n. (Cioranescu 2238. — Tiktin nu menționează sensul obscen al cuvîntului).

OU, OUA, n.

Ia-mă de coaie! este o înjurătură de tipul A 1.

Un exemplu literar:

«— Apoi dă, cucoană, mult mi-au asudat și mie *coaele*, pân'am prășit atâta amar de pule și le-am adus în halul ista, cum le vezi...» (Ion Creangă, op. cit., p. 368).

În parodia pornografică a poeziei lui M. Eminescu, Mircea cel Bătrîn ne este prezentat ca...:

«Un bătrîn a cărui *coaie*
cîntăreau vreo cinci ocale».

În parodia poeziei lui G. Coșbuc, *El-Zorab*, exemplul este:

«Și iese pașa în pridvor
tîrîndu-și pula pe covor
și *coaietele*-ntr-un cărucior».

Expresia pan-romanică conținând cuvântul obscen pentru *testes*, cu sensul «a fi fără curaj», o găsim și în limba română: «*n-are coaie*». (Cf.: fr. «*il n'a pas de couilles*», port. «*não tem colhões*». Grație mai susmenționatului *Diccionario Secreto* al lui Camilo José Cela, lucrare spirituală, bogată, extrem de documentată, putem cita următoarele construcții din limba spaniolă conținând *cojones* ca sinonim vulgar al lui «Valor (cualidad del ánimo)». Cf. și: «Con pérdida o, al menos, olvido de su conciencia y significado iniciales, gastados semánticamente por el uso constante; v. formas aplicadas a la mujer que se señalan. Presencia del valor: [...] *Con cojones o con dos... o con muchos... o con un par de... o con unos... enormes*» (pag. 69). – Această construcție o găsim, de altfel, deja la Petronius: *Sed si nos coleos haberemus, non tantum sibi placeret*, adică: «Dacă noi *am avea coaie*, el n-ar face pe deșteptul» (*Satyr. XLIV, 14*)).

În alt context, însă, expresia *are coaie (mari)* înseamnă «are protectori (influenți)», pe când, invers, *n-are coaie* poate să însemne «n-are pile, n-are sprijin».

În București, generația mai tânără face următorul joc de cuvinte, cu aluzie la caracterul afrodisiac al alcoolului, și în special a coniacului: «(Hai să bem niște) *coinac*», pentru *coniac*.

URINA

(urină):

PIȘAT (din *a (se) pișa*, vezi cuvântul-titlu *MINGERE*).

MÎTĂR (în București, după *ALR*, chest. 4855)

UD (*REW* 9030 < *ūdus*; Cioranescu 9019, la fel)

La Tiktin, găsim citatul următor din Biblia de la 1688: *Pentru ca să mănince baligă și să bea pișat cu voi împreună*.

Iată alte două citate din texte literare:

«Datu-i-au dumnelu Ioniță astă piatră [...] că tămăduiaște pre ceia ce au piatra, carii nu'ș pot lăsa *udul*. . .» (Ion Anestin, *op. cit.*, p. 14).

«– Mă, păgine, dacă-ți dai drumu *udului* pe sfînta cruce, te snopesc, să știi». (Fănuș Neagu, *op. cit.*, p. 39).

VULVA

(vulvă; pt. copii: păsărică):

PIZDĂ, -E, f., cu variantele regionale *CHIZDĂ*, *PCHIZDĂ* (< sl. *pizda*: Tiktin, Cioranescu 6466. – *VB*: *pizdă*: *Pizdeu*, lieudit în jud. Me-

hedinți (Frunzescu, *op. cit.*); *Pizdeni*, top. Mold., 1603 (Bogdan, *Gl.*, p. 187): 'Drăgan păharnic din *Pizdeni*' (*D.I.R.*, A, II, nr. 7); '*Pizdenii* și Plopii, în ținutul Hărlăului' (*D.I.R.*, A, IV, p. 46)». – *ALR* 4885 (4886, 4916). – Nora Galli de' Paratesi, *op. cit.*, p. 107 și urm. – Tiktin, *păpușă* s.v. ne amintește despre un vechi obicei românesc, în al cărui text figurează cuvântul în chestiune: «*Jocul păpușilor*, gew. kurz *păpușile* (profanes Puppen-, Marionettenspiel, das ehem. um Weihnachten nach dem (geistlichen) Krippenspiel aufgeführt wurde u. grossenteils obszönen Inhalts war; [. . .] In der Moldau zogen die Puppenspieler (*păpușari*) mit dem bezeichnenden Rufe *Păpuși, păpuși de la Huși, Cu pizda cât un căuș* durch die Strassen)»).

MINGEAC, -*URI*, n. (< țig. *mingă* «cunnus»: Cioranescu, *op. cit.* 5306, și Juilland, *art. cit.*, 168; cel din urmă, sub cuvântul-titlu *mingi* «cunnus», derivă *mingeac* din «ou bien tsig. *mingako* (adj. de *mingă*), ou bien un dérivé roumain en -ac de *mingi*»; un alt cuvânt, tot denumind *VULVA* (în terminologia lui A. J.: «cunnus») și anume *mingie* care n-a fost înregistrat în ancheta noastră, este interpretat ca un «résultat d'un croisement ou d'un jeu de mots de *mingi* avec *minge* 'balle'. » – Cuvântul este notat și în *DLR* (vezi nota a 2-a.)

GHIBIZDROC, GHIBIZDROACE, n.

GĂURĂ, GĂURI, f.

Înjurăturile cele mai frecvente în care apare cuvântul *pizda* sînt:

Băga-te-aș în pizda mă-ti! cu varianta:

Băga-te-aș în pizdele mă-ti! (tipul A 2)

Futu-ți pizda mă-ti!, (tipul B 1)

Du-te-n pizda mă-ti!, iarăși cu varianta:

Du-te-n pizdele mă-ti! (tipul C 1)

Căca-m-aș în pizda mă-ti!

Fute-m-aș în pizda mă-ti!

Pișa-m-aș în pizda mă-ti! (tipul C 2)

Elementul comun al acestor înjurături, anume: *pizda mă-ti*, se întrebuințează adeseori ca o prescurtare a uneia dintre numeroasele înjurături în care se pot încadra cele două cuvinte. (Pentru două exemple (prescurtate) din literatură, și pentru un exemplu întreg din pornografica parodie la *Scrisoarea a III-a*, vezi pag. 41).

Forma redusă *pizda mă-si/ti* (care în citatul literar de mai jos a dat chiar *mă-sa*), se folosește nu numai ca înjurătură propriu-zisă (cum am văzut exemple cu alte cuvinte de același gen la paginile 15–16), ci și ca o întărire circumstanțială paralelă din punct de vedere semantic cu *dracu'*, *naiba*, cf. construcții ca: *Unde dracu' te duci?*, *Ce pizda mă-ti faci?*, *Cum pizda mă-si vine chestia asta?*

«Nu era urită, curva! De unde *mă-sa* s-o fi agățat de ei?» (Fănuș Neagu, *op. cit.*, p. 143).

Spre deosebire de exemplul din răspunsul lui Mircea cel Bătrîn, înregistrat mai sus, în care *pizda mă-ti* face parte dintr-o înjurătură adevărată (a cărei construcție formală diferă puțin, însă, de cele înregistrate și sistematizate de noi la pag. 250–1), într-o altă parodie pornografică, și anume în ceea care se referă la *Scrisoarea I* a lui M. Eminescu, se utilizează cuvântul *pizda* cu întregul lui sens lexical:

«Pulă, tu, stăpîna lumii, pe a *pizdii* dungă luneci» . .

În parodia poeziei *El-Zorab*, informatorul nostru spune:

«Sînt pașă, neam de beduin,
Și de la *pizda mă-ti* vin»,

dar cunoaște și varianta cu eufemism:

«Și de la *aia 'mă-ti* vin».

La fel, în literatură găsim:

«Ionică cel prost, sireicanul [= săracanul], era:
Ciobănaș de la mînzări,
Cu pula cu trei spinări
Face prin pizdă cărări. . »

(Ion Creangă, *op. cit.*, p. 360).

«Iară cucoana, drept cercare, începe a șuera mătărînga, și atunci cinstita pulă face zbâc! *în pizda cucoanei!* . . . » (Ion Creangă, *op. cit.*, p. 367).

Într-o zicătoare cu același sens ca cele menționate mai sus, respectiv la pag. 51 și 54, apare sinonimul vulgar al lui «vulvă» în felul următor: «*Ce-are regina nopții cu pizda țigăncii?*» (*Regina nopții și pizda țigăncii* sînt denumiri populare din flora românească; numele latinesc al primei plante este *Nicotiana alata*, pe cînd *pizda țigăncii* lipsește din dicționarele de noi consultate, inclusiv din cele botanice; numai Tiktin notează nu-

mele acestei plante, înformându-ne și de numele ei latinesc: *Lamium purpureum*).

Poate e cazul ca aici să menționăm un cuvânt care nu e simțit de români ca un cuvânt obscen propriu-zis, dar nici elegant, și care se întrebuițează mai ales în situații, unde *du-te-n pizda mă-ti!* și cuvintele sinonime ar fi fost la fel de adecvate și pe care, în sentimentul vorbitorului, le înlocuiește oarecum: ne referim la cuvântul *sictir*, de origine turcească³⁰:

«Hai *sictir*, urîtule!» (Eugen Barbu, *op. cit.*, p. 192).

6. Înainte de-a încheia, trebuie să notăm și faptul că o serie de mijloace – lexicale sau extralexice – pot modifica parțial sau total *sensul* unei expresii obscene, ceea ce se poate întâmpla, de altfel, cu toate cuvintele, și nu numai în acest caz particular.

Dintre mijloacele lexicale, rolul de modificador îl poate avea de exemplu conținutul semantic al verbului din secvența constituită cu cuvântul obscen. Astfel, mai ales în vorbirea țiganilor, merită să observăm construcții cu verbele *a mânca*, *a pupa*, etc., de tipul *mânca-ți-aș curul*, *pupa-ți-aș curul*, etc. Dar «formulele» de acest tip s-au extins în vorbirea necultivată a celor care folosesc în general cuvintele vulgare, chiar cu o intenție de dezmiardare³¹:

Iată și un exemplu literar:

«Parcă a croitorului [nevastă] e mai brează? Da o lovește el, Dumne-

30: Din etimologia dată de Ciorănescu se vede că, prin origine, *sictir* este un cuvânt clar obscen: «Tc. *sikdir*, imperativo pasivo de *sikmek* 'copular' [...] cf. ngr. σικτιρ». Cf. și construcția pasivă portugheză: *foda-se!* (arabism?).

31: Din articolul *Autre, outre... et foutre*, al lui John Orr, cităm: «Les gros mots n'ont souvent, chez les gens du peuple, d'autre rôle que d'introduire dans le langage un élément expressif, sans aucune intention obscène. Tantôt, subissant tout l'effet de l'usure qui atteint les mots affectifs, ils deviennent des mots parfaitement vides, tel le mot anglais *bloody*, qui dans certains milieux devient l'accompagnement normal de tout substantif quel qu'il soit; tantôt au contraire, tout chargés d'affectivité, ils revêtent une dignité, voire même une sublimité inattendues. Comme exemple de ce dernier fait, je citerai le cas d'un soldat anglais blessé mortellement à Gallipoli, qui, après avoir écouté les paroles pieuses de l'aumônier, murmura en expirant: «Fucking Christ, I come»! Un exemple semblable est rapporté par Beinhauer, *Spanische Umgangssprache*, p. 51: Ein Mann aus dem Volke, der bei einem Bekannten einen Trauerbesuch machte, wusste, vor der Totenbahre stehend, vor Mitleid und Erregung nicht anderes zu sagen als: *me cago en tu puta madre*.

Se rappeler également, à ce propos, le lyrisme de Victor Hugo à propos du «mot de Cambronne». (Revue de linguistique romane, IX, Paris 1933, p. 81).

zeu, *pupa-i-aș curu lui!* O lovește când cu gindul n-o gîndi!» (Eugen Barbu, *op. cit.*, p. 220).

În ciuda conținutului vulgar, asemenea expresii *nu* denotă totdeauna ostilitate, ci evocă, aproape gratuit, un anumit moment rușinos, ca în exemplul de mai sus. Aici vorbitorul nu înjură pe Dumnezeu, dimpotrivă, îl invocă în calitate de justițiar divin, și totuși folosește un cuvînt în sine obscen.

Mecanismul creării unor astfel de construcții nu poate fi înțeles, credem, decît printr-o analiză psiholingvistică mai complexă, mai rafinată.

Un alt mijloc demn de semnalat este intonația.

Rostite cu o intonație neutră, binevoitoare chiar, înjurăturile își pot pierde total, în anumite împrejurări, intenția și valoarea de a insulta pe cineva, de a manifesta deprecierea, dezgustul, etc. în raport cu o ființă umană sau cu un obiect. Este, într-un fel, cazul opus lui *sictir* (cf.: 5., ultimul alineat, pagina precedentă). Într-o vorbire neîngrijită, se pot auzi frecvent: *Ce pizda mă-si vrea?*, *'Mama ei de neisprăvită*, etc., aproape ca niște ticuri verbale, lipsite de afectivitatea pe care o presupun înjurăturile obișnuite.

La fel se întîmplă, probabil, în parodiile pe care am avut ocazia să-le cităm de atîtea ori în lucrarea noastră, deși acolo a existat un «proces» de . . . creație al unor tipi umani extrem de vulgari, nu numai cu o con-vorbire necultivată, dar și cu o «educație» pornografică îndelungată.

Pentru ascultătorul atent, impresia de vulgaritate rămîne însă și el continuă să interpreteze asemenea secvențe ca elemente din domeniul obscenului.

Datorită unor asemenea elemente, limita între expresie obscenă și în-jurătură este greu de trasat în afara unui context, lingvistic și situațional. În anumite împrejurări trebuie să se fi trecut, de exemplu, de la *cur* = «fund (al unui obiect)» sau «partea posterioară a corpului omenesc» în vorbirea populară, la sensul obscen de astăzi al cuvîntului, sau trebuie să fi avut loc și alte evoluții de sensuri, pentru care nu mai deținem, în prezent, atestări ale valorilor semantice inițiale.

7. La sfîrșitul acestui drum spinos, să ne amintim cuvintele lui Robert Graves, din *spirituala sa carte*, citată mai sus (pag. 245), cu privire la aceea-stă adevărată «groapă de gunoi» a limbii: «When a future historian comes to treat of the nineteenth and the twentieth centuries in a four-teen-volume life-work, his theories of the existence of an enormous secret language of bawdy and an immense oral literature of obscene stories and

rhymes known, in various degrees of initiation, to every man and woman in the country, yet never consigned to writing or openly admitted as existing, will be treated as a chimerical notion by the enlightened age in which he writes» (*op. cit.*, p. 55).

La numai o generație după apariția cărții lui Robert Graves, știm cu siguranță că «the enlightened age» nu se va înșela, imaginându-și un foarte pur secol al XX-lea, nu va considera (așa cum crede Graves) asemenea material drept o culegere de cuvinte imaginare, inventate de autor. Situația este valabilă cel puțin pentru Europa Septentrională și America de Nord, pentru că în aceste părți ale lumii se va găsi un izvor nesecat de material, atât în dicționare, cât și în poezie sau proză, în creațiile de preț sau în cele lipsite de valoare, în presă, în muzică, atât în înregistrările făcute pe benzi cât și pe discuri.

Profeția lui Graves mai rămîne, pare-se, valabilă pentru România. Lucrarea de față își propune însă să constituie un prim pas pe calea anulării acestei profeții pe care faptele de felul celor enumerate mai sus (culegeri, înregistrări, etc.) au și început s-o infirme.

După materialul care s-a dovedit atât de bogat, ne simțim înclinați să afirmăm că mai ales pentru România un asemenea domeniu nu poate fi ignorat, așa cum s-a procedat în general, ci trebuie analizat cu seriozitate; această sarcină îi revine în primul rînd lingvistului.

Erling Schøller

COPENHAGUE 1970

RÉSUMÉ

1. Précisons d'abord le sujet de cette étude: *Les mots et tours obscènes* sont ceux qui se réfèrent aux organes génitaux et défécatoires du corps humain et aux actes qui les concernent.

Ce matériel tombe sous le coup de «l'interdit linguistique», naturel selon le sens commun, mais injustifiable d'un point de vue purement scientifique, morale et pudeur étant des notions indifférentes à la science. La banalité d'une telle affirmation est évidente. Pourtant, si on l'admet en théorie, on s'en méfie dans la pratique. A peu d'exceptions près, c'est ce qui se passe dans notre cas. Nous nous proposons donc de rompre le silence qui affecte un domaine linguistique très fertile, mais laissé en friche.

En outre, il faut noter que ces mots, qui semblent peu nombreux, constituent plus d'un demi pour cent de la base latine du vocabulaire roumain.

2.1. De la définition énoncée ci-dessus ressort que nous n'avons pas incorporé dans notre étude les mots désignant les notions de «bâtard», «pédéraste», «pros-

tituée», etc., ni les expressions et imprécations vulgaires, sauf dans le cas où elles contiennent des mots franchement obscènes.

La présente étude traite du dialecte valaque et plus précisément de celui de la région de Bucarest.

Elle avait, dans sa version provisoire, un caractère nettement synchronique, mais, pour parvenir à un certain équilibre, nous avons ajouté au matériel de base (voir 2.2) des exemples diachroniques. Nous donnons en tête de chaque article les étymologies telles qu'elles résultent des travaux lexicographiques. Les plus importants matériaux de caractère diachronique sont représentés par des exemples relevant de l'onomastique roumaine (notés: «*VB*. . . »).

2.2. La spécificité du sujet et la pauvreté des témoignages écrits nous ont conduit à élaborer cette étude selon la méthode suivante:

Nous avons procédé à une enquête parmi des hommes (et très peu de femmes) plus ou moins cultivés de Bucarest, et, à partir d'un nombre relativement limité d'individus, nous avons recueilli une quantité étonnamment riche de mots et d'expressions. Nous avons donc affaire à une *Umgangssprache*, c'est-à-dire à une langue non-dialectale, parlée, rarement écrite par des gens ayant un minimum d'éducation pour une conversation banale et parfois vulgaire.

On ne trouvera dans la présente étude que très peu de termes proprement tziganes, populaires-faubouriens, argotiques.

Nous avons cherché à illustrer ces matériaux oraux de base par des exemples littéraires; ceux-ci sont peu nombreux, car la littérature pornographique roumaine est presque inexistante,

3. Nous avons groupé les mots obscènes roumains sous les termes médicaux latins qui y correspondent, mettant aussi entre parenthèses le terme littéraire roumain, et parfois également le mot enfantin, c'est-à-dire l'euphémisme – premier pas, peut-être, vers un élargissement de ce travail.

Dans le cas où plusieurs mots obscènes se trouvent sous la même tête de chapitre, ils sont traités par ordre décroissant, le mot le plus outré occupant la première place.

4.1. Les mots obscènes répugnants sont de mise lorsqu'on veut exprimer son dégoût, sa rage contre quelqu'un (ou contre quelque chose), et le roumain abonde en de tels jurons et imprécations.

4.2. La construction formelle de base des jurons part de la forme et du régime du verbe. Nous en avons établi trois schémas fondamentaux: *A* (verbe transitif + complément direct + complément circonstanciel); *B* (verbe transitif + complément indirect (pronominal) + complément direct + autres compléments éventuels); *C* (verbe réfléchi + complément circonstanciel). Ces types peuvent figurer (1) au présent ou bien à l'impératif et (2) au conditionnel inverse. Nous en donnons généralement les constructions les plus courantes, c'est-à-dire *A 1*, *B 1*, *C 1*.

5. Partant du mot *ANUS*, nous concluons notre liste de mots et de tours obscènes, groupés par ordre alphabétique, par le terme *VULVA*.

Il s'ensuit que l'on trouve sous l'en-tête médico-latin, le mot littéraire roumain entre parenthèses, souvent accompagné de l'appellation enfantine, puis, selon un ordre décroissant, les mots obscènes proprement dits, enfin quelques références surtout étymologiques et onomastiques.

On trouve, toujours selon cet ordre, les jurons et les expressions où figure le mot obscène considéré; quelquefois aussi sont donnés des exemples extraits de poèmes-

parodies circulant en copies écrites à la main ou dactylographiées. Ces documents ont été recueillis lors de notre enquête. Enfin suivent quelques citations littéraires dans lesquelles est employé le mot obscène étudié.

6. Ces expressions et mots obscènes peuvent se subordonner à des modificateurs lexicaux et extra-lexicaux, d'intonation etc. Pour comprendre et en décrire le mécanisme, il faudrait recourir à une analyse psycholinguistique bien plus développée.

7. Nous revenons à notre point de départ, c'est-à-dire à la conviction – et ceci concerne tout particulièrement la Roumanie, dont la langue est si riche dans le domaine traité ici – qu'on ne saurait ignorer cet aspect fondamental de la vie du pays et de sa langue.

Nous ne devrions pas parler ici de «décence», mais comme on peut lui imputer d'importantes lacunes dans la recherche linguistique, nous ferons fi de nos scrupules. Pour conclure, nous dirons qu'il est possible de garder sa décence dans n'importe quelle situation de la vie, même quand, ou plutôt justement quand on accepte les réalités, mais qu'on la perd facilement lorsqu'on la nie pour des raisons de... «décence».